

မိုးတက်ရင်

မလည်ရှင်

ကြယ်စင်

ကောသလမင်းကြီး မမြင်မက်လိုက်ရတဲ့
တစ်ဆယ့်ခုနစ်ချက်မြောက် အိပ်မက်ဟာ
ငါပဲ . . .။

အခန်း (၁)

“ဟေ့ကောင် နောင်ရိုး . . . မင်းမျက်နှာကို ငါလုံးဝမမြင်ချင်တော့ဘူး
ကွ . . . နားလည်လား”

တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့်ကဲ့သို့ တင်းမာပြတ်သားစွာဆိုလာသော
ဝိတုဖခင်၏ စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ငုံ့ချလိုက်သ
ည်။ ဟုတ်သည် လေ . . .။ မျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူးဟု ဆိုလာသည် ကိုး။
ခေါင်းငုံ့ထားသောကြောင့် ဆံပင်ကိုတော့ မြင်နေရလိမ့်မည်ပေါ့။

သို့သော် စကားသံက ထပ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါလည်း ခုန
က အသံဘော်လွန်းထက် မလျော့သောကီးနှင့်။

“ဟေ့ကောင် . . . အဲဒါက ဘာသောက်ချိုး ချိုးတာလဲကွ . . . ဟေ”

နောင်ရိုးက ခေါင်းအသာမော့လိုက်ကာ ညောင်နာနာအသံလေးနှင့် .

..

“ဖေဖေပဲ . . . သားမျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူးဆိုလို့ ခေါင်းငုံ့လိုက်တာ
လေ”

“ဘာကွ . . . ဟေ့ကောင် ဆင်ခြေ၊ ဆင်လက်၊ ဆင်နားရွက်တွေ လာ
မပေးနဲ့၊ ပြီးတော့ . . . မင်းငါ့ကို အဖေလို့ မခေါ်နဲ့ ကွာ . . . ဒါပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ နောင်ရိုးလည်း အူတူတူဖြစ်သွားရ၏။ အဖေဖြစ်သူ
ကို အဖေမခေါ်လို့ မည်သို့ခေါ်ရမည်နည်း။ ဪ . . . သိပြီဟု ဖြတ်ထိုး
ဉာဏ်ကလေးနှင့် တွေးလိုက်ကာ . . .

“ဘာလဲ . . . ဖေဖေက သားကို ဒက်ဒီတို့ ပါးပါးတို့ ခေါ်စေချင်လို့
လား မကောင်းပါဘူးဖေဖေရာ၊ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဘိုမဆန် . . . ဆန်”

“ဟေ့ကောင် . . . ”

တစ်ရပ်ကွက်လုံးနီးပါး ကြားနိုင်လောက်သော အသံနက်ကြီးကြော
င့် နောင်ရိုး မြီးညောင်ရိုး တုန်ခါသွားရသည် ။ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေး
ခင်မှာ ဘဲ အဖေဖြစ်သူက ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ကာ . . .

“နောင်ရိုး . . . မင်းမနေ့ညက ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်
နော်၊ မင်း အဲလိုတွေ မလည်ရှုပ်လုပ်လွန်းလို့
ငါမျက်နှာပျက်ရတာများ ပြီကွ၊ ခုလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ငါ ဘယ်လို မျ
က်နှာပြရမှန်းတောင်မသိဘူး . . . ”

“တစ်ပတ်လောက် အိမ်တွင်းပုန်းနေပေါ့ ဖေဖေရာ . . . ”

ထိုစကားကိုတော့ အသံအားဖြင့် နောင်ရိုး ထုတ်ပြောလိုက်ခြင်းမဟု
တ်ပါချေ။ ထိုသို့ဆိုပါက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အထိုးခံရမည်မှာ မလွဲ။

ခုတော့ နောင်ရိုး ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်သဖြင့် အဖေဖြစ်သူကပဲ ငါ
အဖေဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် . . .

“အေး . . . ဒီတော့ မင်းအပြစ်မင်းသိမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ငါ့ဘက်
ကလည်း ဖခင်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း အပြစ်ပေးရတော့မှာ ပေါ့”

နောင်ရိုးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် မေမေ့ဆီသို့ အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ မေမေက ဘာမှ စောဒကတက်မနေပါနဲ့ သားရယ်ဟု ယူဆရသောအကြည့်ဖြင့် ခေါင်းအသာခါပြသည်။ ။ နောင်ရိုးလည်း သက်ပြင်းသာ ကျိတ်ချလိုက်၏။

အဖေက . . .

“ဒီတော့ မင်းမျက်နှာ ငါမမြင်ချင်ဘူးလို့ ဆိုခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း မင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းပါ။ မင်းဟာမင်း အပြင်မှာ ဘာပြဿနာပဲ ထပ်ဖြစ်ဖြစ် ငါတာဝန်မယူဘူး။ ငါ့နာမည်ကိုလည်း မင်းဘယ်တော့မှ ထပ်မသုံးပါနဲ့”

စကားအဆုံးမှာ မေမေက စိတ်ပူသောမျက်နှာပေးဖြင့် . . .

“အဖေကြီးရယ် . . . ကျွန်မတို့ မှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာကို”

မေမေ့စကားက မဆုံးလိုက်။ အဖေက မေမေ့ဆီ ဆတ်ခနဲခပ်တင်းတင်းကြည့်လိုက်ကာ . . .

“တစ်ယောက်ပဲ မွေးထားတာကိုးကွ၊ ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိမှာ ပေါ့၊ ခုလည်း ဒီတစ်ယောက်ပဲ ဒုက္ခပေးနေတာ၊ ဒီတစ်ယောက်ပဲ အမျိုးမျိုးမွှေနေတာ၊ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အမျိုးမျိုး မရိုးရအောင် မလည်ရှုပ်လုပ်နေတာကွ၊ ငါမျက်နှာပျက်ရပေါင်းလည်း များ ပြီ၊ ဒီတော့ . . . မင်းဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့၊ ဟိုကောင် . . . အိမ်ပေါ်ကဆင်း . . . ဒါပဲ”

ပြောပြီး အဖေကရုပ်ရှင်ထဲကလို ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ။ သူ့ကိုမကြည့်ချင်တော့သည့် သဘောပေါ့။ ရပါသည်။ ။ ခံစားနားလည်ပေးလိုက်ပါမည်။ သူကအဖေ၊ ကိုယ်ကသားဖြစ်နေသည် ကိုး။ ပြီးတော့

... ဒီအိမ်ကလည်း သူ့အိမ်လေ။ နှင်ချခွင့်ရှိတာပေါ့။ ကိုယ့်အိမ်မှ မဟုတ်သေးတာ။ အဖေမရှိတော့မှ ဒီအိမ်က ကိုယ့်အိမ်ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... ဟာ။

ထိုသို့ လျှောက်တွေးကာ ငြိမ်ဆိတ်နေမိသေးသည် ။

သို့သော် ကိုယ့်လို ငြိမ်မနေနိုင်သည့်အဖေက ဆတ်ခနဲ ဘုကြည့်ပြန်ကြည့် လာပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းမသွားသေးဘူးလား ငါ့ဆီက မသွားခင် ဘာတောင်းဆိုချင်သေးလို့ လဲကွ ... ဟေ”

ထိုစကားကိုတော့ နောင်ရိုး အလေးအနက်စဉ်းစားရတော့သည် ။ အိမ်ပေါ်ကဆင်းခါနီး သားတစ်ယောက်က အဖေဖြစ်သူထံ၌ ဘာတွေတောင်းဆိုသင့်သလဲ။ သူမသိချေ။ သို့သော်လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားနေစရာလည်း မလိုပါ။

အဖေတောင် မြန်မာဗီဒီယိုကားထဲကလိုဟန်ပန်နှင့် မေးနေမှ တော့ သူ့ဘက်ကလည်း အမေရိကန်ကားထဲကလို ပခုံးတွန့်ပြ၍ လှည့်ထွက်စရာမလိုချေ။ မြန်မာမှုဟန်ပန်နှင့် မြန်မာကားထဲကလိုပဲ ပြောလိုက်ပါသည် ။

“သားအတွက် ဘာမှ မလိုပါဘူး ဖေဖေ၊ သားမှာ လက်နှစ်ဖက် ခြေနစ်ချောင်းနဲ့ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဦးနှောက်တစ်ခုရှိပြီးသားပါ။ သားဘာသာ သား ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေပြန်မခေါ်မချင်း သား အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ သတိကြီးစွာထားကာ နောင်ရိုးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ တော်ကြာ ဘုံပျောက်နေဦးမည်လေ။

သို့သော်လည်း နောင်ရိုးစကားအဆုံးမှာ အဖေက

မှုန်တေတေမျက်နှာထားနှင့်ကြည့် လာပြီး

“ပြန်ခေါ်လိမ့်မယ်လို့ တော့ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ကွ၊ မင်းမှာ မာနရှိရင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ငါ့ဘက်က မင်းကို ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး၊ နောက်လည်း . . . ငါ့ နာမည်ကို ဘယ်တော့မှ မသုံးနဲ့ . . . ဒါပဲ၊ ခု သွားတော့”

ရပါသည် ။ နောင်ရိုး ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပါ။ အဖေစကား မြေဝယ်မကျ . . . မကျခင်မှာ ပဲ ဆတ်ခနဲထကာ ကိုယ့်ခြေထောက်နှင့်ပဲ ကိုယ်ရပ်လိုက်ပါသည် ။ ပြီး . . . ရင်ကော့ကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်ရုံပေါ့။

အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲ အဝတ်အစားတွေ ထည့်နေချိန်မှာ ပဲ မေမေက အခန်းထဲ ဝင်လာသည် ။ ဒီအတိုင်း လက်ဗလာနှင့်ဝင်လာခြင်းမဟုတ်။ ငါးထောင်တန်နှစ်အုပ်ကိုပါ ကိုင်လာသေး၏။

ပြီး . . . နောင်ရိုးကို စိတ်ပူစွာကြည့်ကာ . . .

“သား . . . သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ ခဏရှောင်နေလိုက်နော်၊ သားအဖေက စိတ်တိုနေတုန်းမို့လို့ ပါကွယ်၊ မေမေ တဖြည်းဖြည်း ဖျောင်းဖျာထားပါ့မယ် . . . နော် သား”

နောင်ရိုး ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်မိသည် ။ ပြီး မေမေ့ကို ဦးချလိုက်၏။ အဖေ့ကိုတော့ စိတ်ထဲက မှန်းလို့ ပေါ့လေ။

မေမေက ငါးထောင်တန်နှစ်အုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း . . .

“ရော့ သား . . . သားသုံးဖို့ ဒီပိုက်ဆံလေးတော့ ယူသွားနော်”

နောင်ရိုး မယူသေးဘဲ ငါးထောင်တန်နှစ်အုပ်ကို အရင်စိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည် ။ ခုနက အဖေကို သူပြန်ပြောခဲ့သည့်စကားတွေကိုလည်း ပြန်အမှတ်ရလိုက်မိ၏။

လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ချောင်း၊ ဦးနှောက်တစ်ခု၊ ပြီး . . . ယောက်ျား
မာန။

ထိုသောအတွေးနှင့်အတူ နောင်ရိုးရဲရင့်တည်ကြည်စွာ မေမေ့ကို ပြန်
ပြောလိုက်ပါသည်။ ။

“ယူသွားမှာ ပေါ့မေမေရယ်၊ မဟုတ်ရင် မေမေ့သား ငတ်သွားမှာ
ပေါ့၊ အဲ . . . ထပ်လိုရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

မေမေက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ။ ဪ . . . မိခင်မေတ္တာသည်
ကြီးမားလှပေစွ။

ခုပဲကြည့် . . .

မြင်းမရံစေကာမူ ဆင်စီးပြီး သူအိမ်ကထွက်လာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ
လား။

အခန်း (၂)

ထွက်သာလာခဲ့ရသည်။ ။ မည်သည့်နေရာကို သွားရမည်ဆိုတာ နောင်ရိုးစဉ်းစားမရသေး။ သို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ခဏဝင်ထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ အရင်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

ပထမဆုံးအတွေးထဲပေါ်လာသူက ပေါ်ဦး။ ဒီကောင်နဲ့ က တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား။ ပြောမနာ ဆိုမနာ နေလာသူ။ ပြီး . . . ဒင်းက အဒေါ်အပျိုကြီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းနေသော ငတိ။

ထိုသို့တွေးကာ နောင်ရိုး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ ပေါ်ဦးအိမ်က တစ်ရပ်ကွက်ထဲမှာ မို့ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။ ။

သွား၍ ရောက်သည် ပေါ့။ ။ ဝင်နေထွက်နေကျအိမ်မို့ ခေါ်မနေတော့ဘဲ ခြံတံခါး အသာတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်သွားလိုက်၏။

ပေါ်ဦးတို့ အိမ်ထဲသို့ ခြေနှစ်ချောင်းကျူးကျော်ကာ ဝင်ဝင်ချင်းမှာ ပဲပေါ်ဦးအဒေါ်အပျိုကြီးနှင့် တန်းတိုးသည်။ ။

နောင်ရိုးက အရင်လှမ်းမေးလိုက်၏။

“အန်တီ . . . ပေါ်ဦးကောဟင်”

အပျိုကြီးက အပျိုကြီးပီသသော အပြုံးဝင်းဝင်းနှင့် . . .

“ပေါ်ဦး ခုနကပဲ ဘယ်ဆိုလား ထွက်သွားတယ်သားရဲ့ ၊

ဘယ်အချိန်ပြန်လာမလဲတော့ မသိဘူး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲဟင် သားနောင်ရိုး”

အဖြေက ရေရာသေချာလွန်းသဖြင့် ထပ်မေးစရာစကားပင်မရှိ ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် ဒီအတိုင်းလှည့်ပြန်သွားလို့ ကလည်း မဖြစ်သေး။ လာရင်းကိစ္စကိုတော့ ပြောရပေလိမ့်မည်။

နောင်ရိုး တွေခနဲစဉ်းစားလိုက်ရင်း . . .

“အင်း . . . ဒီကောင် လောလောဆယ်မရှိတာလည်း ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ ရတာပေါ့”

အပျိုကြီး တွန့်သွားသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ လည်း ဖော်ပြရခက်သည့် အရိပ်အယောင်တို့ က ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ထသွား၏။ ပြန်မေးလာသော စကားသံကလည်း မနည်းအားယူကာ ပြောလိုက်ရသလို။

“လွတ် . . . လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆိုတော့ ဘာ . . . ဘာပြောမလို့ လဲဟင်”

နောင်ရိုး ခပ်တည်တည်ပဲ . . .

“အန်တီ . . . သားကိုချစ်တယ်နော်”

“ဟင်”

အပျိုကြီးမျက်ဝန်းအစုံက တစ်လက်မပတ်လည်လောက် ဝိုင်းသွားသည်။ ရဲရဲနီလာသော မျက်နှာနှင့် နောင်ရိုးကိုကြည့် လာပြီး . . .

“သား နောင်ရိုး . . . ဘယ်လိုစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ သားရယ်”

“အာ . . . အန်တီကလည်း ကျွန်တော်မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ”

စကားအဆုံးမှာ အပျိုကြီးက ဘယ်သူမှ မရှိမှန်း သိသိနှင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

“ဒုက္ခပါပဲ သားရယ်၊ ဟို . . . ဘယ်လို . . . ပြောရမလဲ သား၊ သားကို အန်တီ . . . ကိုယ့် တူလေးတစ်ယောက်လိုတော့ ချစ်တာပေါ့”

နောင်ရိုးက စားပွဲကို ဖြန်းခနဲပုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ဒါပဲဗျာ . . . ဒါအမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာကလည်း ဒါပဲ၊ ဒီတော့ . . . အန်တီ အထုပ်အပိုးတွေသာ ပြင်လိုက်တော့”

“ဟေ”

ပုန်းခနဲဆိုသလို ဆက်တီနောက်မှီနှင့် အပျိုကြီးကျောပြင်တို့ စိကပ်သွားသည် ။ ပြီး . . . နောင်ရိုးကို ပြူးဝင်းသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လာကာ ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် . . .

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . အဲလိုမဖြစ်ရဘူးလေ သားရဲ့ ၊ သားနဲ့ အန်တီတို့ အရွယ်က . . . အို . . .”

ရုတ်ခြည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသော အပျိုကြီးပုံစံကြည့်ကာ နောင်ရိုး နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားရသည် ။ ထို့ကြောင့် အူတူတူပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“အန်တီ . . . အန်တီ . . . ဘာပြောလိုက်တာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်နားမလည်လို့”

အပျိုကြီးက ခပ်စွေစွေ ပြန်ကြည့် လာပြီး ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် . . .

“ဘာပြောရမှာ လဲ . . . မင်းပဲ စပြောတာလေ၊ နှစ်ယောက်တည်း လွ

တ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်တယ်ဆိုပြီး မင်းကိုချစ်လားတဲ့ ၊ အန်တီက မယုတ်မလွန်ပြန်ဖြေတော့ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်လိုက်တဲ့ ၊ အဲဒါက ဘာစကားတွေလဲ”

“ဟာ”

နောင်ရိုး ပါးစပ်ပြသွားရ၏။ ချက်ချင်းပင် လက်ကာပြလိုက်ပြီး . . .

“ဆောရီး . . . ဆောရီး အန်တီရာ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ဗျ”

“ဒါဆို မင်းက ဘာပြောချင်တာလဲ”

အချိန်မီ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း နောင်ရိုးက . . .

“ဒီလို အန်တီရာ . . . ခု ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရတယ်၊ အဲဒါ . . . ပေါ်ဦးကိုခေါ်ပြီး တခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ ခဏသွားနေမလို့ ၊ အဲဒါ . . . အန်တီ ကျွန်တော့်ကို တူတစ်ယောက်လိုချစ်ရင် ပေါ်ဦးကို ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ထည့်လိုက်ပါလို့ ပြောတာ၊ အထုပ်အပိုးဆိုတာကလည်း ပေါ်ဦးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ပြင်ခိုင်းတာဗျ . . . ဟူး”

စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုး လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။ အပျိုကြီးကပါ ရောယောင်ကာ သက်မချလိုက်ရင်း . . .

“သားရယ် . . . စောစောကပဲ အဲလို ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ရင် ပြီးရော၊ သားစကားက ဝေ့ဝိုက်ပြီး ချော်တောငဲ့နေတာကိုး၊ အင်း . . . သားခေါ်သွားချင်တယ်ဆိုလည်း ခေါ်သွားလေ၊ လိမ်လိမ်မာမာတော့ နေကြနော်”

“အာ . . . စိတ်ချပါ အန်တီရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ က လူငယ်တွေဆိုပေမယ့် မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ပါဘူး”

အပျိုကြီးက ခေါင်းအသာအယာညိတ်သည်။ ။

ထိုစဉ်အချိန်မှာ ပဲ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လာသော ပေါ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နောင်ရိုးကို မြင်မြင်ချင်း တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်ပမာ ပေါ်ဦးခြေလှမ်းတို့ က တုံ့ခနဲရပ်သွားသေးသည်။ ။

နောင်ရိုးဘေးတွင် ချထားသော အဝတ်အစားအိတ်ကိုလည်း စူးစမ်းသလိုကြည့်၏။ နောင်ရိုး ဟီးခနဲ သွားဖြူလိုက်တော့မှ ပေါ်ဦးက နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလေသည်။ ။

“ဟိုကောင် နောင်ရိုး . . . အထုပ်အပိုးနဲ့ ဘာတွေမလည်ရှုပ်လုပ်ပြီး ဘာကွိုင်တက်လာပြန်ပြီလဲ”

နောင်ရိုး ပြန်မဖြေသေးဘဲ ထပ်ကာ လင်းလင်းဝင်းဝင်း ပြုံးရယ်ပြလိုက်ပါသည်။ ။

*

အခန်း (၃)

“နောင်ရိုး . . . ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကိုလည်း ငါ့ကိုပြောဦးလေကွာ၊ ပြီးတော့ . . . ခု ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ ကားဂိတ်လား၊ သင်္ဘောဆိပ်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် လေယာဉ်ကွင်းလား၊ ငါ့မှာ မင်းအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်ဆိုလို့ သာ ဘုမသိဘမသိနဲ့ အထုပ်ဆွဲပြီး လိုက်လာရတယ်၊ ခုထိ ဘာမှ ကိုမသိရသေးဘူး”

အတူလျှောက်လာရင်း ပေါ်ဦးက တဗျစ်တောက်တောက် ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသေးသည်။ ။

နောင်ရိုးက စောင်းငန်းငန်းပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ပေါ်ဦး . . . မင်း ခု လမ်းလျှောက်လာရတာ ခြေထောက်မညောင်းဘူးလား”

“ညောင်းတာပေါ့ကွ . . . မင်းကလည်း ”

“လွယ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကကော မလေးဘူးလား”

“လေးတယ်”

“ဒါနဲ့ များကွာ . . . ဒီလောက် ခြေထောက်ညောင်း၊ ပခုံးညောင်းရတဲ့ အထဲ မင်းဟာ ပါးစပ်ပါ အညောင်းခံနေသေးတယ်၊ ငါပြန်ဖြေရမှာ လည်း ပါးစပ်ညောင်းတယ်ကွ”

“ဟာ”

ပေါ်ဦး ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ပြီးမှ သူ့ ဉာဏ်ကလေးနှင့် စဉ်းစားလိုက်ကာ . . .

“ဟာ ဟေ့ကောင် . . . မရဘူး၊ မင်းမပြောရင် ငါလှည့်ပြန်သွားမှာ နော်၊ မင်းဟာမင်းပဲ ဒီးတော့”

ပြောရင်းပင် ကလေးစိတ်ကောက်သလို ပေါ်ဦးက ခြေလှမ်းကိုတုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါမှ နောင်ရိုးလည်း ရပ်ကာ ပေါ်ဦးကိုကြည့်ရင်း . . .

“ကဲပါကွာ . . . စိတ်မကောက်စမ်းပါနဲ့၊ စိတ်ကောက်ရင် ပုံစံက လဒ် ကို အိုးမဲသုတ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ . . . မင်းပြောမှာ လား၊ မပြောဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

“ဪ . . . ကဲ . . . ပြောပါ့မယ်၊ ငါ့အဖြစ်က ဆွမ်းခံရင်း သေးပေါက် ဆိုသလိုပေါ့ကွာ”

“ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ပါကွ”

“ဟေ့ကောင် လျှာမရှည်နဲ့၊ တချို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ ဆွမ်းခံ လိုက်ရင်း လမ်းမှာ သေးပေါက်တာ ငါမြင်ဖူးတယ်”

“ကဲပါ . . . ထားပါတော့၊ မင်းကိစ္စကိုပဲပြော”

“အေး . . . ပြောမယ်၊ ငါမနေ့ညက ကျွဲတစ်ကောင်ကို ပြီး ရပ်ကွက်ရုံး ကို ရောက်သွားတယ်ကွာ အဲဒီကိစ္စကြောင့် ငါ့အဖေက အိမ်ပေါ်ကနှင့်ချ လိုက်တာ၊ ဒီတော့ ငါလည်း ရဲဘော်ရဲဘက်ဖြစ်တဲ့ မင်းကိုသတိသွားရတယ်၊ မင်းနဲ့ တစ်နေရာကို ခဏသွားမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို . . . ခု မင်းသွားမှာ က ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာလဲ . . . ဝေး

လား”

နောင်ရိုးက . . .

“မဝေးပါဘူး၊ ဒီနိုင်ငံထဲမှာ ပါပဲ”

“အာ . . . အဲဒါတော့ မင်းပြောမှ လား၊ ငါကလည်း အိုဗာဆီးဆိုရင် မလိုက်ပါဘူး၊ ခု ဘယ်မြို့ကို သွားမှာ လဲမေးတာ”

“ဒီတိုင်းဒေသကြီး၊ ဒီမြို့နယ်၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲကိုပဲကွာ၊ အဲဒါကြောင့် လမ်းပဲလျှောက်လာတာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ပေါ်ဦးက သူ့မျက်ပေတုံးကြီးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း နောင်ရိုးအား အထူးအဆန်းသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်လာ သည်။ ပြီးမှ အောက်သိုးသိုးလေသံဖြင့် . . .

“နောင်ရိုး . . . မင်းဟာလေ တကယ့်မလည်ရှုပ်ကောင်ပဲ . . . သိလား ၊ ဒီတစ်ရပ်ကွက်တည်း တင်သွားတာကို အဝတ်အစားတွေ ယူခိုင်းရသ လား”

“ယူရမှာ ပေါ့ကွ . . . မင်းလည်း ငါနဲ့ ဘဝတူ ဖြတ်သန်းရမယ်လေ။ အဲလိုပဲ သူငယ်ချင်း . . . တော်လှန်ရေးကာလဆိုတာ . . . ”

စကားပင်မဆုံးလိုက်။ ပေါ်ဦးက အလျင်အမြန်လက်ကာပြလိုက်ရင်း . . .

“တော် တော် နောင်ရိုး . . . ဒါဆို ခု မင်းသွားနေတာ ဟိုကောင်နိုင်ကြီးတို့ အိမ် မဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ၊ နိုင်ကြီးတို့ အိမ်သားတွေက ရက်ရှည်ဘုရားဖူးထွက်သွားကြတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီကောင်အိမ်

ကို ငါစံမြန်းဖို့ ရွေးချယ်လိုက်တာ”

“အင်း . . . နိုင်ကြီးတော့ ဒီအချိန် မျက်ခုံးလှုပ်နေလောက်ပြီ၊ အဲ . . . ဒါနဲ့ မင်းမနေ့ညက ကွိုင်တက်တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ရှင်းပြဦးလေကွာ”

စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုးက . . .

“ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်း၊ ခု . . . ငါ တော်တော်မောသွားပြီ ညနေဘီ ယာသောက်ရင်းမှ ဟိုကောင်နဲ့ အတူတူ နားထောင်တော့၊ အဲဒါဆို ငါလည်း နှစ်ခါမရှင်းပြရတော့ဘူး”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါအကြွင်းမဲ့ လက်ခံတယ်”

“သူတောင်းစား”

“အင်”

*